

[Tyrol]

re medforslagsstillere til det ændringsforslag, som arbejdsministeren kommer med. Det skyldes simpelt hen, at hvis dette lovforslag ikke var fremsat, så havde der ikke været nogen problemer med de overenskomster, der skulle indgås rundt omkring. Det er socialdemokratiets aktiviteter, der lægger op til disse problemer.

Vi vil alligevel stemme for dette ændringsforslag. Det, der er tale om, er udelukkende, at man får lov til at gennemføre nogle overenskomster, men derefter skal aktiviteterne også sluttes i den periode, hvor lovgivningen gælder, så er der ikke plads til flere faglige aktiviteter. Det er altså ikke, fordi vi er ovenud begejstrede for helheden i dette lovforslag, at vi mener, at der skal foretages nogle lempelser her, men vi vil da gerne være med til at hjælpe arbejdsministeren med det, han har kvæjet sig med ved udarbejdelsen af dette lovforslag.

Dernæst må jeg selvfølgelig give til kende, at vi stemmer imod det ændringsforslag, der er stillet af de borgerlige. Vi har selvfølgelig hele tiden været klar over, at man ønsker på denne måde at nedgøre arbejdernes faglige organisationer, at nedgøre lønarbejdernes positioner her i samfundet, at man ønsker at undergrave overenskomster osv., og at man ønsker herigennem at kriminalisere de aktiviteter, som fagbevægelsen udfører. Det har vi hele tiden været klar over. Det ærgerlige er selvfølgelig, at socialdemokratiet i den grad lægger ryg til at fremme muligheden for, at det køres igennem, baner vejen for disse kriminaliseringsforsøg.

Poul H. Møller (KrF):

Denne lønstoplov, der nok må siges at være restriktiv, skal ses i relation til den meget korte gyldighedsperiode, den har, nemlig efterhånden i virkeligheden kun ca. 6 uger. Vi i kristeligt folkeparti synes derfor ikke, der er megen mening i at begynde med at føje undtagelser ind, som det nu sker ved arbejdsministerens ændringsforslag. Jeg kan ikke helt overse konsekvenserne af et sådant ændringsforslag, men jeg er bange for, at det vil medvirke til en omgåelse af loven. I det hele taget er man jo altid bange for at begynde med disse undtagelser, for det viser sig, at når en enkelt gruppe bliver undtaget, så kommer der andre grupper, der melder sig

til, og så bliver det nemt undtagelsernes undtagelser osv. Det er altid farligt. Grundet på denne lovs korte varighed finder jeg ændringsforslaget overflødigt, og vi vil i kristeligt folkeparti stemme imod det.

Derimod mener vi i lighed med andre partier, at skal man håndhæve et forbud, så må det også klart fremgå, at der følger en straf-sanktion, hvis man overtræder loven. Vi kan derfor i kristeligt folkeparti tilslutte os ændringsforslaget, der går på sådanne sanktioner. At man så i nogle kredse, som vi også har hørt det i dag, vil råbe op om, at vi nu ønsker at kriminalisere lønmodtagernes klare ret til at forhandle og kræve mere i løn, ja, det har vi jo efterhånden lært at leve med. Alt kan jo misforstås og misfortolkes, hvis man har viljen til det.

Ud over det vil jeg gerne ganske kort have lov til at komme med nogle principielle betragtninger vedrørende den, om jeg så må sige, kriselovgivning, der skal gennemføres, for at den sanering, som må ske i dansk økonomi, kan finde sted.

Vi i kristeligt folkeparti ønsker at medvirke til en sanering af vort lands økonomi. At en sådan sanering er bydende nødvendig, har længe være kendt af de fleste ude i landet. Det kan derfor undre – det er muligt, der ikke er grund til min undren, det kan være, jeg har misforstået det, men derfor har jeg alligevel undret mig – at den tidligere finansminister, hr. Heinesen, for ikke så længe siden talte meget alvorligt om vort lands styren mod afgrunden. Var det virkelig først på det tidspunkt, den tidligere finansminister konstaterede dette? Sagen er jo den, at den kurs har vi holdt igennem flere år, hvilket bl. a. turde ses ud fra den kendsgerning, at vi i dag er så gældsatte, at vi skal ud og optage nye lån blot for at kunne klare renter og afdrag på vor kæmpegæld til udlandet. Efter mine begreber ville dette i en privat virksomhed blive betragtet som insolvens.

Vi har nu i en årrække gået og sagt til hinanden: tænk, om vi havde råd til at leve, som vi gør! For det har vi jo ikke haft, det viser de klare kendsgerninger i dag meget, meget tydeligt. For mig bliver dette vellevneds omkostninger endnu alvorligere ved tanken om, at det bl. a. er sket på bekostning af hjælpen til udviklingslandene. Jeg bemærkede godt nok, at statsministeren i sin redegørelse i tirsdags oplyste, at vor u-landshjælp